

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:

Karsten Dusse

DAS KIND IN MIR WILL ACHTSAM MORDEN

Copyright © 2020 by Karsten Dusse

Translation Copyright © 2023 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-04701-1

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

HOLISTIČKA

KARTSEN
DUSE

UBISTVA

Prevela Elena Milosavljević

VULKAN
IZDAVAŠTVO

Beograd, 2023.

*Za Linu.
I Rozu.*

Prolog

Nikada nije kasno za nesrećno detinjstvo.

Nikada nije kasno ni za srećno detinjstvo.

Ali u oba slučaja, detinjstvo je za vas – prošlost.

Da li i kako prošlost treba da utiče na vašu sadašnjost, to sami odlučite.

Joška Brajtner, *Željno dete u nama*

Ogroman Rus ličio je na dete dok se peo u gepek sopstvenog automobila.

„I odmah ću videti Dragana?“, pitao me je Boris.

„Odmah ćeš ga videti“, odgovorio sam mu.

U miru sa sobom, zatvorio sam vrata gepeka. Bezbrizno slobodan i s ljubavlju. Samopomoć je rasla u meni.

Seo sam za volan Borisovog automobila i pokrenuo motor. Bio sam zadovoljan. I kada sam lagao. Boris neće ugledati Dragana, bar ne u ovom životu, s obzirom na to da je Dragan mrtav već nedelju dana.

Ipak, Boris neće umreti. Dojadila su mi ubistva. Mora jednom i nešto dobro da se desi. Za Borisa smo Saša i ja smislili drugo rešenje.

Odvezao sam se s Borisom u gepeku dalje od parkinga. Jedva da je bio zatvoren do pola četiri noću. Četvrt sata nas je okruživala tama koja mi je prijala. Onda sam pozvao Sašu.

„Da li nas neko prati?“, želeo sam da znam. Žilavi Bugarin nas je odveo u određenu izolovanost da bismo upravo ovo otkrili.

„Niko. Svi su te pretekli.“

„Dobro je.“ S olakšanjem sam izdahnuo.

„Nema više ubistava?“, želeo je Saša da zna.

„Nema.“

Čuo sam kako je i Saša s olakšanjem izdahnuo.

„Srešćemo se u vrtiću“, potvrdio sam naš plan.

„Vrata za posluđu su otvorena“, oprostio se Saša.

Prekinuo sam vezu.

1. Dete u nama

Naša duša je satkana poput ruske babuške. Kada nešto zazveči u odrasloj duši, to je zapravo buka nastala u prethodno dečjoj duši, dublje unutar nje.

Joška Brajtner, *Željno dete u nama*

U mom detinjstvu su, očigledno, dve stvari pošle naopako – moj otac, i moja majka. U svakom slučaju, ovo sam osetio tek četrdeset godina nakon detinjstva, kada sam pod pritiskom svoje žene prvi put uposlio dete u sebi.

Ne bih bio toliko osetljiv na psihološke teme tokom veoma pozitivnih iskustava koja sam imao od samopomoći da u početku nisam smatrao da je sve to sa unutrašnjim detetom potpuna glupost. Sve što ne može da se otkrije prilikom preventivnog proktološkog pregleda, i ne postoji u nama. Tako sam nekada mislio.

Da sam pre godinu dana imao knjigu o unutrašnjem detetu, smatrao bih da je to obična knjiga o trudnoći. Jedna od onih knjiga u kojima bi muškarac mogao da otkrije svaku informaciju o biološkim događajima unutar svog partnera, ali koja ne pruža objašnjenja za njegov sopstveni duhovni život, već je potpuno besmislena.

U međuvremenu sam saznao da psihološki pristup unutrašnjem detetu nema ništa zajedničko s pripremom za porođaj. To dete igra na potpuno drugoj strani materice. I važi za oba pola. Prema učenju o unutrašnjem detetu, mi smo emotivno satkani poput ruske babuške. Kada nešto zazveči u odrasloj duši, to je zapravo buka prethodno nastala u dečjoj duši, dublje unutar nje.

Ne stojimo mi na svom putu ka sreći, već naše unutrašnje dete, zato što je ono, zajedno sa svim povredama iz detinjstva, jedan deo nas. Ako želimo da zaustavimo odzvanjanje, moramo da izlečimo dete u sebi.

Posao koji sam vodio sa svojim unutrašnjim detetom odmah se za mene ispostavio kao savršena metoda da se rešim svih problema, zbog čega sam svakodnevno pravio sve manje grešaka u samopomoći.

U mom detinjstvu nije bilo nikakve *Siri* ili *Alekse*. Nije postojalo nešto što bi palilo i gasilo svetlo u kući, što bi služilo kao stereo-sistem, a oni koji su na svako glupo pitanje odgovarali pogrešno, zvali su se *mama* i

tata. Šta god da je zablrljano u mom detinjstvu, to su učinili upravo njih dvoje.

Bilo je umirujuće kada sam, s ovim znanjem, udobno u potiljak smestio svoje roditelje kao krivce za bračne probleme, strah od budućnosti, generalno, za sve svoje iritacije i sva druga ubistva za koja sam mogao da ih okrivim.

Sa četrdeset tri godine, postao sam otac svom unutrašnjem detetu, između ostalog i zbog toga što sam se bez zadržke svađao sa svojom suprugom, od koje sam se rastao. Katarina je uvek imala jedan vrlo efikasan pristup za rešavanje problema. Rešenje za njene probleme uvek su bili ljudi s kojima nije imala ovakvih problema. I tako, da bismo sprečili rasprave, ja sam bio odgovoran za kraj našeg braka.

I to sam, naravno, zablrljao tokom poslednjeg zajedničkog letnjeg odmora, zato što sam, uprkos njenom izrazitom protivljenju, otišao na Alpe s konobarom koji je radio u brvnari. Ovo joj je bilo dovoljno da od mene zahteva da se suočim sa svojim promenama raspoloženja. Konobar je zbog tog malog noćnog odmora, nažalost, umro, ali to ona uopšte nije ni primetila.

Kao svaki dobar suprug i otac, što sam i bio, dok sam i dalje bio na Alpima, pristao sam na još jedan termin sa psihologom u nedelji nakon odmora. Nije bila beznačajna ni činjenica da je Katarina, i pored naše ćerke Emili, odmah počela da me izbegava, iako ništa nisam uradio.

U tom trenutku mi je već i samom bilo jasno, potpuno nezavisno od ženine osetljivosti, da moram da porađim na sebi. Nešto u meni me je uvek sprečavalo da jednostavno uživam u životu. Kao da su brige tečnost, takav sam osećaj imao. Kao da brige u buretu moje duše, zahvaljujući samopomoći, nisu pravile velike talase, ali je tečnost uvek bila puna do vrha. I ponekad, kada bi se na to nadovezala neka suvišna briga, nešto bi prsnulo preko ivice, i dopuštao bih sebi da poludim zbog stvari koje su za druge ljude bile sitnice.

Ludo ludilo je zasad predstavljalo samo sitne zalogaje.

Bacao sam kockice leda u odeljak za kuglanje u parku preko puta svog stana.

Kao advokat, namerno sam pogrešno savetovao klijente koji su me nervirali.

Ponekad sam kasnio oko dva sata da donesem hranu zarobljeniku u podrumu.

To su sve stvari koje bih radio u bilo kojoj situaciji kada bi me on iznervirao. Sve dok ne bude uhvaćen.

Da nisam pustio da se konobar stropošta u jamu, svakako bih imao drugačije kvalitete.

Nisam želeo ovakvu eskalaciju.

I tako sam se jedne kišne septembarske večeri našao pred vratima Joške Brajtnera, nedelju dana nakon odmora; skoro pola godine od moje poslednje seanse.

Pre nego što sam pritisnuo zvono na vratima, zamislio sam prvo da se nalazim ispred svojih vrata, i osetio sam ih u sebi. Tokom poslednja četiri meseca mnogo sam se promenio.

Tada je bilo proleće. Leto je stajalo pred vratima.

Sada je jesen. Zima je sledeća.

Pre pola godine sam po svetlosti dana odbacio seanse gospodina Brajtnera, pun nove energije. Formalno sam ćaskao s novim poznanikom o savesnom načinu života, stremeći ka procvetalom svetu.

Plima života me je sada ponovo donela nazad. Bilo je već mračno, i pod nogama mi je šuštalo prvo žuto lišće.

Uz to, moj život je zapravo morao da bude srećan u svim pogledima. Tokom poslednjih šest meseci sam uz mnogo ljubavi i samopomoći doveo u red poslovni i privatni život, onako kako sam oduvek želeo.

Uprkos tome što sam imao stalni radni odnos u jednoj velikoj advokatskoj kancelariji, zamenio sam taj posao za finansijski čvrsto potkovanu slobodnu profesionalnost kao samostalni advokat.

Katarina i ja smo se u slepoj ulici uobičajeno stresnog braka rastali na dva paralelna izgubljena životna puta.

Naša ćerka Emili uživala je u mestu u vrtiću, za koje sam se s teškom mukom izborio, i bila je veseli i razdragani član Nemove grupe.

U prelepoj staroj zgradi vrtića nisam imao samo svoju kancelariju, već i sopstveni stan. Upravljao sam celom zgradom. Taj mandat mi je, navodno, dodelio Dragan, nestali šef mafijaškog klana.

Sve ove promene poslednjih meseci imale su veze s tim što sam pre jedno pola godine ubio Dragana. Činjenica da ovo niko nije znao nije bila potpuno beznačajna za moju sreću. I da niko u budućnosti ne bi

saznao, nisam imao drugog izbora nego da ostavim konzorcijum firmi u njegovo, Draganovo ime. I da se prema Draganovom klanu ponašam kao da je šef i dalje živ.

Ovo mi kao advokatu teorijski nije padalo teško. Na kraju krajeva, ipak sam ja ispleo legalnu mrežu Draganovih poslova s drogom, prostitucijom i oružjem i *de facto* godinama radio kao njegov savetnik. Upravo sam tu igru i dalje igrao pred svima. I ništa više.

Ali samo jedan promašaj, samo jedan nepromišljeni izlet, samo jedan kritični pogled spolja na moj život – i cela ova lažna slika će se raspasti.

Moram u svemu što sam učinio da ostanem pod radarom mafije i policije. Slučajna smrt kelnera je zato bila vrlo kontraproduktivna, ne samo za moj duhovni život već i za goli život uopšte.

Glavna greška u mom životu jeste to što ne smem sebi da dozvolim da počinim nijednu grešku.

To je veliki stres. Mogao sam da ga kontrolišem uz samopomoć, ali nisam mogao da otpustim uzroke zbog kojih je nastajao. Bila je to samopomoć usporena mojim uspinjanjem hrčkovim točkom. Ali nisam izlazio van njega. Zbog toga sam opet stajao ovde, ispred vrata Joške Brajtnera. Tok mojih misli je pod hitno tražio bar malo jasnoće u uznemirenim česticama moje duše. Ipak, oklevao sam da pozvonim. Jedan od razloga je bio i što nisam bio siguran koliko uopšte smem da pričam o svojim problemima gospodinu Brajtneru.

Sigurno bih mogao da mu ispričam o Katarininim uobraženim primedbama, koje su mi uvek iznova stavljale do znanja koliko je naš odnos bio krhak i nejasan.

Mogao sam da mu ispričam o krivici koju sam osećao prema Emili zbog toga što se naš brak raspadao.

Želeo sam da razgovaram o svojoj želji da pored porodice i klijenata pronađem malo vremena za sebe.

Takođe bih mogao da ga obavestim o svojim sitnim nasilnicima, iako bi to bilo nezgodno.

Sve bih ovo mogao da uvedem u razgovor. I u vezi sa svim ovim bi gospodin Brajtner mogao da mi pomogne.

Ali ne bih mogao da pričam o onim stvarima koje sam debelo platilo.

Ne bih smeo ni reč da izustim o ubistvima koja sam počinio tokom protekle godine.

Morao bih da ćutim o dvospratnici kojom od tada upravljam.

I, naravno, sasvim sigurno ne bih smeo da pričam o Borisu.

Boris, ruski mafijaš kog sam zatočio u podrumu vrtića. Boris, jedini čovek koji je upravo sada imao način i interes da ceo moj balon zalećenog sveta dignu u vazduh.

Boris, kog sam kidnapovao pre pola godine da bih spasao svoj život i život svoje ćerke.

Boris, kog nisam želeo da ubijem zato što sam se zasitio ubijanja. Boris, koji je za mene bio jedini dokaz da sam ubistvima mogao da kažem *ne*. Kog nisam mogao ceo život da držim zatočenog u podrumu, ali i kog nisam smeo da pustim na slobodu. Još nisam pronašao rešenje za budućnost.

Boris, čija bi mi smrt pričinjauala jednak teret kao i njegov život.

Nisam mogao da pričam o Borisu.

Dakle, neću reći sve gospodinu Brajtneru. Lako ću to uspeti jer sam bio tu samo zbog jedne potpuno normalne seanse; jer sam želeo da nakon pola godine podelim s njim delić onog novog što se dogodilo u mom životu. Da zavravimo nekoliko šrafova. Već ćemo imati dosta toga da pričamo kada mu budem ispričao o gomili sitnih svakodnevnih komaraca od kojih sam napravio slonove, koji su marširali kroz moju porcelansku dušu, koja pre svega mora izgledati dobro raspoložena. Mogao bih otvoreno da priznam da bih svaki od ovih problema mogao da rešim jednom vežbom samopomoći relativno brzo, i da bi se jezgro njihovih problema samo rastopilo, ali to bi nakon kratkog trenutka smirenosti i zadovoljstva uvek budilo utemeljeni nemir, nesigurnost i hladnoću u meni.

Otvoreno bih priznao da sam razumeo da je samopomoć povezana sa svakim mojim problemom, ali da mi uopšte nije bilo jasno zašto se iznova stvaraju uvek isti problemi.

To je bio deo istine o kojoj je valjalo popričati. Zbog toga sam i dalje stajao pred vratima Joške Brajtnera. I zvonio sam.

Čuo sam kako su unutra šarke zaškripale i kako je drvo klizilo preko pločica. Svetlo u hodniku se upalilo i toplo osvetlilo matirani prozor velikih drvenih vrata. Smireni spokojni koraci su se približavali. Nakon nekoliko trenutaka, vrata su se otvorila. Joška Brajtner stajao je preda mnom. Pozdravio me je uz određenu bliskost, kao da sam izašao kroz ta ista vrata pre dva minuta, a ne pre pola godine.

„Gospodine Dimele! Dobro je da ste ponovo ovde. Uđite.“

„Hvala vam što imate vremena za mene.“

Rukovali smo se. Pomerio se sa strane i pustio me da uđem. Prošao sam kroz dugački hodnik do sobe za razgovor. Ništa se na ovom putu nije promenilo. Dve stolice, jedan sto, jedna polica s knjigama, jedan sto u uglu, na kome se nalazio stakleni čajnik. Gospodin Brajtner je, kao i uvek, nosio opuštenu odeću. Isprane farmerke, pamučnu košulju i hrpavi pleteni džemper. Noge su mu bile gole, u filcanim papučama.

Nije izgledao kao da ga je vreme pregazilo. Ostavljao je utisak kao da je on sâm vreme i da svet pored njega samo prolazi.

Dok sam skidao jaknu, gospodin Brajtner me je zainteresovano posmatrao.

„Izgledate drugačije“, bezizražajno je primetio.

Pogledao sam na sebe. Pre pola godine sam još nosio skrojena odela i dizajniranu odeću. Sada sam nosio farmerke, majicu, pulover i patike.

„Da...“, rekao sam sa osmehom i slegnuo ramenima. Bilo je umirujuće početi pozitivnim promenama. „Sada mi je odeća manje ograničena.“

Ali to nije bila promena koju je Joška Brajtner primetio.

„Mislim na vaše oči. Kada smo se poslednji put videli, bilo je sjaja u očima. Sada imate podočnjake ispod njih“, izneo je gospodin Brajtner s ljubavlju i iskreno.

Iskrenost puna ljubavi može da bude brutalna. Nisam kod njega bio ni dvadeset sekundi, a već mi je bilo jasno da ovo neće biti puko blebetanje u zakazanom terminu, već jedno snažno bavljenje samim sobom. Gospodinu Brajtneru je to sigurno bilo jasno čim sam ga zamolio za termin. Na kraju krajeva, to je bio njegov posao. Pokazao je na jednu udobnu fotelju sa naslonom od rebrastog somota. Prebacio sam jaknu preko naslona i seo dok mi je gospodin Brajtner sipao zeleni čaj iz staklenog čajnika. Moje ćutanje na njegovu izjavu je bila dovoljna potvrda.

„Dugo se nismo videli. Šta vam se dogodilo u međuvremenu?“, pitao je.

Popio sam gutljaj mlakog čaja i prisećao se. Ubio sam četiri čoveka, ucenio sam bivšeg poslodavca, prinudio sam nekadašnje vlasnike vrtića da prodaju svoj udeo da bi moja ćerka dobila mesto u vrtiću i zatočio sam ruskog mafijaša. Ništa od navedenog nije moglo da bude tema

razgovora. A ne bih eksplicitno pominjao ni to da je konobar zbog mene slomio vrat na odmoru.

„Promenio sam posao. Dao sam otkaz i sada nemam ugovornu obavezu. Ćerka mi je u vrtiću. I bili smo na odmoru“, promumlao sam umešto toga.

„Onda, za početak, čestitam vam od srca na promeni posla.“ Gospodin Brajtner je znao koliko sam patio u mlinu velike advokatske kancelarije. „To objašnjava vaš novi stil oblačenja. Šta je razlog za tugu u vašim očima?“

Ništa nisam rekao. Želeo sam, ali nisam mogao. Umesto toga sam osećao kako tuga oko mojih očiju prelazi u suze. Samo pitanje me je preplavilo. Kada je poslednji put neko uvideo da sam tužan a da iza toga ne stoji neki motiv? Dva puta sam udahnuo da bih se smirio.

„Ja... To je...“ Tražio sam reči koje, i da nisu istinite, bar ne bi protivrečile.

Gospodin Brajtner mi je pomogao. „Sve je u redu. Ovde ste. Ispričajte mi ukratko, zašto?“

„Pa, moja žena misli da...“

„To nije bilo moje pitanje“, nežno je rekao.

„Molim?“ Bio sam iznerviran.

„Nisam želeo da znam šta vaša žena misli“, objasnio mi je Joška Brajtner i nežno mi se nasmejao. „Da me je to zanimalo, pitao bih vašu ženu, a ne vas. Želeo sam da znam zašto ste *vi* ovde.“

„Jer... pa... zato što...“ Spustio sam oružje. Ne pred gospodinom Brajtnerom, već pred sobom. Nisam bio uspešan samostalan advokat koji ima pod kontrolom sve životne probleme, i sada samo želi da malo da nadogradi samopomoć. Nisam mogao da prevarim ni gospodina Brajtnera ni sebe. Bio sam ovde zato što sam se plašio da će mi čitav život u skorijoj budućnosti odleteti u vazduh. Iskreno sam mu ispričao, koliko je to bilo moguće.

„Zato što nemam predstavu kuda dalje sa životom... sa brakom, sa mojim... poslovnim poljem... sa onim što će tek doći. Nemam vremena za sebe u sadašnjosti i plašim se budućnosti... I nemam predstavu odakle da počnem.“

Gospodin Brajtner me je pogledao smireno, ali ne i sažaljivo.

„Znate šta? Mora da je postojao neki okidač zbog kog ste me pozvali i zatražili ovaj termin, zar ne?“

Holistička ubistva

„Tako je.“ Nesreća s konobarom iz brvnare.

I tako sam slučajno počeo da mu pričam o okidaču za ovu seansu, i ne shvatajući da će ova tačka postati izuzetno intenzivno bavljenje mojim unutrašnjim detetom – bićem koje je za kratko vreme s nesputanom lakoćom uspelo ono što sam ja pre skoro šest meseci prekinuo: svesna ubistva.

2. Odmor

Svrha odmora jeste da se isključimo. Što ste više dosledni u odstranjivanju stimulansa koji svakodnevno negativno utiču na vas, to će opuštanje biti veće. Isključivanje ne podrazumeva izolaciju. Zamenite jedan klik poruke na telefonu jednostavno razgovorom s novim poznanikom kog ste upoznali na odmoru.

Joška Brajtner, Usporite! – Priručnik samopomoći za rukovodeće kadrove

Za mene je bila sigurna teritorija da ispričam o svom odmoru. Nije bilo previše toga da se sakrije. Sigurno bih neke stvari morao kreativno da zaobiđem. Na primer, opterećujuću smrt konobara. Ali trebalo je da ostane za mene vidljiv vrh ledenog brega, ka kome se brod mog života pravo zaputio. Gospodin Brajtner će svakako, kao profesionalac, prepoznati rizik od sudara.

„Bili smo prošle nedelje nekoliko dana na Alpima“, počeo sam.

„Ko to?“

„Moja žena Katarina, ćerka Emili i ja.“

„One i dalje žive odvojeno od vas?“ Joška Brajtner je pre pola godine i predložio ideju da živimo odvojeno da bismo svesnije postupali sa sobom i bračnim problemima. I to je praktično i poboljšalo Katarinin i moj odnos.

„Da – i to dobro funkcioniše.“

„Dobro. Da li ste onda, uprkos tome što ne živite zajedno, zajedno išli na odmor?“

„Pa, zajedno smo podarili život predivnom detetu našim razdvojenim životima. U onom parčetu života u kome je Emili, zauvek će biti međusobne ljubavi. U osnovi, može se zajedno otići na odmor.“

„Da li vi i vaša žena imate seks?“, iznenada je želeo da zna gospodin Brajtner.

„Ne mogu da pričam za svoju ženu, ali ako mene pitate...“

„Mislim, vas dvoje zajedno. Zvanično ste u braku i zajedno idete na odmor. Da li imate zajednički seksualni život?“

Razmišljao sam kako to da formulišem. Imamo jedan seksualni život ispunjen fantazijama. Naravno, zbog toga što se naš seks samo tamo i odvija. Bar u mom slučaju. Stalno sam želeo da spavam sa Katarinom. U krevetu smo se uvek dobro razumeli. Ali kako smo počeli da živimo u različitim prostorijama, što nam je činilo dobro, nastalo je i telesno razdvajanje,

zbog kog sam se kajao. Rekao sam ovako: „Na odmoru smo delili jednu sobu, ali *spavati zajedno* podrazumevalo je maksimalno leđa o leđa.“

Gospodin Brajtner je klimnuo glavom pun razumevanja. „Razumem. To je pozicija o kojoj se ne govori u *Kama sutri*. Da li ste ikada otvoreno pričali sa ženom o nedostatku seksualnog života?“

„Moja žena nosi masku preko očiju i čepiće za uši kada spava pored mene u krevetu. Tako da je taj razgovor izuzetno jednosmeran. Ali iskreno da vam kažem, moj seksualni život nije razlog zašto sam ovde.“

„Dva minuta niste mogli da formulišete razlog zašto ste ovde. Zato sam želeo prvo da popričam o razlogu za vaš poziv. Razloge zašto ste ovde sada sužavam“, objasnio mi je gospodin Brajtner. „Ali neću vas više prekidati. Bili ste, dakle, na zajedničkom odmoru. Pričajte dalje, molim vas.“

„Oko datuma odmora smo se jako brzo dogovorili i odabrali. Katarina će od 1. oktobra ponovo pola dana raditi na svom starom mestu šefa odeljenja jedne osiguravajuće kompanije. Emili je sada dobro dete, koje se naviklo na vrtić. U septembru se završava školski raspust i većina gužvi koje stvaraju turisti će se raspršiti. Bilo je to idealno vreme da zajedno odemo na odmor.“

„A zašto Alpi?“

Jer nismo imali nikakvu želju da prvi i poslednji dan odmora provedemo u putu za Majorku, i to s trogodišnjim detetom, kao ni da se zaglavimo nasred aerodroma s gomilom turista opijenim paket-aranžmanima, palo mi je na pamet.

„Uželeli smo se planina.“

To je sve zaista važno onog trenutka kada smo se odlučili za planinu. Jedna turistička agencija, koja se bavila odmorom u prirodi, preporučila nam je malu porodičnu farmu za lagani odmor. I ta preporuka pokazala se zlatna. Na našem konačnom odredištu bilo je svega. Farma se idealno nalazila u koritu između dva sela, usred obećavajuće nečujne rupe. Digitalni detoks ovde nije bio nikakav modernistički mamac, već stogodišnja tradicija. Dizel-motor doprinosio je tome da se prevaziđe distanca između ljudi, a ne da se produbljuje. Krave se tu smatraju prirodnim sredstvima za život, a ne klimoubicama. Noću se kroz otvoreni prozor čuo samo šum drveća, i nijedan pijanac. Akumulatori su korišćeni da stoka ne bi pobeгла, a ne da bi deca vozila trotinete.